

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss. Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Doctrina Jesu Christi sola est, quæ nullum habeat errorem,
nullúmque defectum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Doctrina Jesu Christi sola est, quæ nullum habeat errorem, nullumque defectum.

ARTICULUS IV.

Omnes alie leges habebant defectus suos.

Nihil magis probrosum est doctrinæ, quàm si doceat falsitatem pro veritate: Et nihil etiam magis exponit contemptui legem, quàm si præcipiat malum pro bono. Omnes, quos antiquitas sublimioris sapientiæ coluit nomine, ejusmodi fuerunt notæ: siquidem nec unus ex illis fuit, cujus doctrina non docuerit falsitates manifestas, & cujus leges non commendarent aliquod vitium, aut non condemnarent aliquam virtutem: comprehendi non poterat, quâ ratione hominum cæcitas ita excreverit, ut non offenderetur simplici intuitu tantarum tum falsitatum, tum absurditatum, quæ tam palpabiles videbantur, ut in ipsos incurrerent oculos.

Aliqui collocabant beatitudinem in voluptate corporum.

Nonnulli, sicut Epicurus Athenis (quem habebant in mundo ceu sanctuarium sapientiæ) docuerunt summam hominis felicitatem consistere in voluptate; & Aristippus dicere non abhorruit voluptatem hanc esse corporum. Sapientiores quique aspiciebant ipsos velut bruta eminentia ac personata sub humana forma; & nihilominus habuerunt sectatores suos, & habent

adhuc hodie. Impostor Mahomet nonne promisit paradysum bestiarum sequacibus suis? & innumeros tenet instituti sui sectatores, qui velut Vatem magnum venerantur ipsum?

Pythagoras, cujus doctrina moralis tantæ erat puritatis, ut suaderet filiæ perpetuam servare virginitatem, excogitavit fabulosam animarum transmigrationem, docens, quòd exeuntes è corporis humanis transirent in corpus alicujus animalis, cujus in vita amaverunt & secutæ fuerant inclinationes naturales. An quid magis rationi contra quam promittere hominibus ipsos aliquando immutandos in bestias? Et tamen invenit discipulos, qui audierint & secuti sint ipsum.

Plato, quem appellebant divinum, eò quòd appareret doctrina ipsius plùs quàm humana, quæque ex omnibus Philosophorum doctrinis proximè accedit ad illam Christianorum; nihilominus è tam sublimi vertice prolapsus est in tantam cæcitatis abyssum, ut introducere voluerit communitatem sceminarum inter omnes viros, necessarium id

N n 3

judicans

judicans pro universali pace totius orbis. Et desuper in animo suo formavit leges Reipublicæ cujusdam imaginariæ, quæ tam procul aberat a sana mente, ut si quid insulsi ac stolidi exprimere volebant, dicerent: id esse Rempublicam Platonis. Et ecce nihilominus appellârunt ipsum incomparabilem ac divinum.

Aristoteles

permitit patribus & matribus occidere proles.

Et Aristoteles, qui gloriabatur invenisse se solum veritatem, quam omnes alii quæsierint incassum, nonnè maximam & crassissimam omnium demonstrabat ignorantiam, eòquòd non cognoverit nec veritatem primam, eòquòd falsorum Deorum approbaverit idololatriam; nec primam bonorum morum regulam, cum docuerit patres & matres suas occidere proles, si nimio excrevissent numero, sicut & velut parva monstra mactare foetus, quos nasci viderent cum aliqua deformitate naturali? an quid crudelius, quid immanius possit excogitari? Ecce tamen illos, quos velut prudentissimos & inulitata sapientiæ oracula deprecavit antiquitas. Quid igitur cogitandum sit de aliis, qui horum assecuti non sunt prudentiam? Abhorreret animus omnes illorum referre stoliditates, turpesque consuetudines, quas invexerunt in mundum.

Vide S. Augusti, de Civitate Dei, lib. 2. c. 26. & 27.

Sed quando consideratur admiranda pulchritudo doctrinæ

Christi JESU, non est animus in mundo, qui non afficiatur, non alliciatur illà. Ruminetur studiosius, ponderetur penitus, examinetur accuratius, non solum non invenietur aliquid continere falsi, sed docere & tradere veritates adèd sublimes, ut longè transcendant intellectus humani capacitatem: videbitur, leges ipsius non solum non mandare minimum quid mali; sed nullum esse defectum tam levem, quem non condemnent, nec perfectionem tam sublimem, quam non præcipiant, vel saltem non suadeant. Et quomodò ille, qui est sapientia infinita Patris sui, in aliquem dilabi potuisset errorem? aut quomodò ille, qui est ipsemet per essentiam sanctitas sustinere minimam in doctrina sua potuisset imperfectionem? Ecce tibi amabilem, quem sequimur, Magistrum: Ecce tibi sapientissimum, à quo instituimur Doctorem: Ecce tibi legem morumque regulam, quâ dirigimur, omninò sanctam! O DEUS! quanta nobis gloria! sed quanti apex gaudii, dum discipulos nos novimus tam eximii, tamque insignis Magistri. Nonnè deberemus incessanter dicere cum Vate regio ex toto corde nostro: *Deus meus Domine in viam mandatorum tuorum, quia ipsam volui; nec alios volo sequi.*

Verum

Verum est, inquit hic Philemon, doctrinam hanc respici magna cum veneratione, velut sanctissimam à Christianis: sed alii, qui Christiani non sunt, quanta inveniunt ibi, quæ contraveniunt sensibus, & ipsi etiam rationi humanæ? Docere, quòd DEus aternus factus sit parvus infans, quòd DEus immortalis, mortuus sit in cruce morte probrosâ ac infami, ut salvaret homines, qui suo digni erant odio potius, quàm amore; non loqui nisi de cruce, nisi de pœnitentia & mortificatione, & efficere viam cœli adeò difficilem, & tanta alia, quæ horrore percillant naturam, nec ipsa approbaret prudentia humana: pari igitur ratione reperire foret in lege & doctrina ipsius, cui contradici posset, sicut in illa aliorum omnium.

Doctrina Jesu Christi est supra rationem, sed non contra rationem.

Respondeo ad hoc, mirum non esse, si sensus & humani affectus non approbent doctrinam prorsus cœlestem Jesu Christi, cum hæc condita non sit ad blandiendum & lenocinandum ipsorum inclinationibus, sed potius ad reformandum ipsorum immoderationem, indomitam cupiditatem, intemperantiam. Sed nec stuporem cedere debet, si ratio humana aliquantisper offendatur ab ipsa, cum sufficientes non habeat vires, ad immensum portandum pondus maxi-

marum, quas docet, veritatum, nisi fidei suffulciatur lumine: sed præcipue, quamvis doceat multa, quæ ita sint suprâ rationem humanam, quæ non capiat, nihil tamen proponit, quod sit rationi contrarium, ita ut hæc nullatenus illâ offendatur.

Sanctus Athanasius describens admirabilem vitam magni sancti Antonii, qui Eremiti audiit miraculum, refert 46. capite dissertationem, quam habuit aliquando cum certis Philosophis paganis, eo sine accedentibus, ut confunderent ipsum; sed ipsimet recesserunt confusi. Nonne pudet te, interrogârunt primitus ipsum, adorare te velut DEum immortalem, hominem miserabilem, infami mortuum crucis supplicio? ubi sunt oculi tui, nisi videas hoc rectæ ac sanæ adversari rationi?

Pulchra dissertatio sancti Antonii cum Philosophis, quos confundebat mysterio crucis.

Ipsè ingemiscens in corde suo, & concitatus compassione ignorantie virorum ejusmodi, qui tantæ se credebant sapientie & censebantur ab omnibus velut sæculi sui oracula, respondit illis: Quid dicendum vobis occurrit? si innocentia Jesu Christi passa est persecutionem, & patienter toleravit vi factam injuriam, hocine sit dedecus? an deputatis probro obrui adversitatibus, & sæva tolerare usque ad mortem supplicia pro virtute & justitia? Nonne vos ipsi deprædicatis

S. Athanas. in vita S. Antonii c. 46.

catis ex eo, & usque ad aethera extollitis vestrorum virtutem Heroum? Contemnere mortem, quæ fortissimos quosque concutit tremore, seque cunctis majorem ostendere suppliciiis, an non ipsi asseveratis, virtutem esse, quæ cunctorum mereatur venerationem hominum? Eccc ergo puderet me adorare velut DEum illum, qui ostendit & palam exhibuit virtutem hanc divinam? Et si benè nôtis, causam supplicii sui non esse in ipso, sed in vobis, & in me, & omnibus mundi hominibus, qui peccatores sunt, ipsûmque cum Deo immortalis sit, factum esse hominem mortalem, ut pateretur pro hominibus dolores atroces ac mortem probrosam, quam suis promeruerant peccatis: nonne cunctis nobis moriendum potius esset ex amore ejus, qui nobis tam luculentum exhibuit amorem, quàm suffundi pudore, dum adoramus ipsum, ipsique nostrum præstamus famulatum?

Vobis potius erubescendum est & verecundandum, dum adoratis Deos, qui facinorosa se obstrinxerunt genere vitæ, nec nisi criminibus magnis suam consignârunt posteritati memoriam. Nonne meritò suffundat vos pudor, dum adoratis velut Deum Jovem adulterum & incestuosum, Mercurium fraudulentum & furem, Martem sangui-

narium & crudelem, Venerem prostitutam & totam vitæ carnalis immerfam spurcitiis? Itâne castigeretis vos ejusmodi in hominibus crimina, si committerent, & in Diis vestris adoratis illa? Ubi est vestra sapientia, Philosophi? vel potius quanta est vestra enormitas stultitiæ?

Sed confundam vos aliâ ad-
huc ratione, per eandem DEI
quem adoro, crucem. Dicite
mihi: An creditis illa omnia,
quæ in codicibus Christianorum
referuntur, esse vera; vel an cre-
ditis, illa omnia esse mendacia
& nonnisi meras fabulas, mera
commenta? si creditis, nihil sub-
esse veritatis, eccur creditis exti-
tisse aliquando JESUM Christum?
Cur de ipsius cruce, de ipsius
ignominiiis facitis verba? habe-
tote ergo illa omnia ceu somnia.
Vel si creditis nostrum Evange-
lium esse historiam veram; qua-
re non creditis, dum enarrat vo-
bis, eundem hominem propria
virtute, tertio post mortem suam
die resurrexisse à mortuis, & vir-
tute eadem quadragesimo post
resurrectionem suam die glorio-
sum & triumphantem ascendisse
in cælos? quare non creditis,
dum recenset vobis, duxisse ip-
sum vitam ad eò sanctam & ab
omni noxæ genere alienam, ut,
cum suos provocasset inimicos
ad exprobandum sibi aliquod
peccatum, ipsi nec unicum vel
mini-

Omnia, quæ
abjecta vide-
bantur in JESU
Christo, subli-
mia sunt et
admiranda
ipsius excen-
sitas.

minimam obtrudere potuerint culpam; & cum illorum, qui ipsius urgebant mortem, malitia excrevisset maxime, ipse iudex concitatus ab iis ad pronuntian- dum sententiam, clarâ contesta- tus fuerit voce, se nullam inve- nire causam mortis in eo? Qua- re non legitis in historia vitæ suæ, tradidisse ipsum doctrinam adeo sanctam, & promulgasse legem hominibus tam sublimem, quâ ad summam attollantur vitæ perfectionem; insuper ut hanc miraculorum confirmaret evi- dentia, mundasse leprosos, illu- minasse cæcos, erexisse claudos, liberasse obsessos, resuscitasse ad vitam mortuos, conspicientibus idipsum inimicis suis, qui tanto- rum miraculorum oppugnare non potuerunt veritatem? Si stultitia est talem adorare Deum, mean mihi verto stultitiam gloriæ, quam commutare nol- lem cum universa mundi sa- pientia.

His auditis, prorsus confusi recesserunt Philosophi, utpote experti in semetipsis id, quod sanctus Paulus dicebat: *Quod stul- tum est DEI, sapientius est hominibus.*

I. Cor. I.

Ratio huma-
na est cæca re-
spectu verita-
tum superna-
turalium.

Naturaliter nos omnes cæcuti- mus respectu supernaturalium pulchritudinum, quas comple- ctitur scientia Jesu Christi; nos- tri ibi nihil vident oculi, sed nec illas nostra comprehendit ratio humana. Affirmat autem no-

bis, esse se lucem mundi; ubi primum concedit animæ ali- quem hujus lucis radium, mirifi- cã ostendit mox claritate, stupen- das esse in iis rebus pulchritudi- nes, ubi natura non invenit nec videt, nisi horrores in exercitiis humilitatis, in cruce, in pauper- tate, in contemptu, & in dolori- bus; quæ omnia ipsa aspicit velut reportatas de natura Deo suo re- belli victorias, & velut solium in quo regnare facit sui purita- tem amoris, magnum non vi- dens discrimen inter crucem & purum amorem: qui enim pa- ti recusat, amplecti renuit puri- tatem amoris: *Abcondisti hæc à Luc. 10. v. 21* sapientibus & prudentibus. Sapien- tia mundi nunquam hoc capiet mysterium.

Sufficit videre te Philemon, perquam clarè, in rebus ipsis, ubi sensus & ratio humana magis videntur offendi, pulchritu- dines inveniri absconditas, quæ voluptate demulceant rationem, quando aspicit illas per divina il- lius, qui has edocuit, lumina, quæ que fateri cogunt, doctrinam Jesu Christi, & legem ab ipso nobis datam tam esse amabilem, ut impossibile esset animam ip- sam semel agnoscenti degustare aliam, sed plura adhuc circa hoc argumentum dicenda mihi re- stant; audi & benè cape, quod sequitur.

Ooo

ARGU-